

III

CHIÊU NIỆM

Gửi người dưới mộ

Trời cuối thu rồi — Em ở đâu ?
Nằm bên đất lạnh chắc em sầu ?
Thu ơi ! đánh thức hồn ma dậy,
Ta muốn vào thăm năm mộ sầu.

Em mộng về đâu ?
Em mắt về đâu ?
Từng đêm tôi nguyện, tôi cầu,
Đầy máu hương khói là máu mắt xưa.

Em đã về chưa ?
Em sắp về chưa ?
Trăng sao tắt, ngọn đèn mờ,
Ta nằm rỏ lệ đọc thơ gọi hồn.

Em hãy cười lên vang cõi âm.
Khi trăng thu lạnh bước đi thắm.
Những hồn phiêu bạt bao năm trước.
Nay đã vào chung một chỗ nằm.

Cười lên em !
Khóc lên em !
Đâu trăng tình sử,
Nếp áo trần duyên ?

Gót sen tò nữ
Xôn xao đêm huyền.
Ta đi, lạc xứ thần tiên,
Hồn trùng dương hiện bóng thuyền U Minh.

Ta gọi bài thơ anh linh,
Hỏi người trong mộ có rùng mình?
Năm xương khô lạnh còn ân ái?
Bộ ngực bi thương vẫn rợn tình?

Hỡi hồn tuyết trinh!
Hỡi người tuyết trinh!
Mê em, ta thoát thân hình,
Nhập hồn cây cỏ, đà tình mỗi đêm.

Em có vui thêm?
Em có buồn thêm?
Ngồi bên cửa mộ,
Kể cho ta biết nỗi niềm.

Thần chết cười trong bộ ngực điên,
Ta nghe em thở tiếng ưu phiền.
Nỗi lòng xưa dậy tan Thanh Vắng.
Hơi đất mê người — Trăng hiện lên.

Màu sương linh giác

TỪ khi thừa lạnh hương em.
Ta đem phòng làm cổ mộ,
Ta xua giấc mộng từng đêm.
Mỗi lúc hồn cây động gió.

Ta hằng nghe rõ
Tiếng buồn trong sương,
Hằng thấy trên tường,
Hình ma, bóng nhớ,
Chỗ em ngồi cũ
Lên màu khói hương.

Từ đây châu thổ không người,
Ta muốn xa chơi,
Nhưng đường viễn xứ,
Ta khóc, ta cười
Cho nguyệt cầu rơi,
Ta gọi hồn trời
Trong hang cảm thú.

Than ôi! Than ôi!
Lòng ta man rợ
Không còn xót thương.

Chết đi, ta phá Thiên Đường,
Kinh động trái tim Thần Nữ.

Ta hát bài-kinh, thoảng đã hương
Từng đêm chiêu niệm bắt hồn Nàng.
Lời ra cửa biển tìm sao rụng,
Rò xuống mở em giọt lệ thương.

Tìm bóng tử thần

Nàng nằm mộng suốt đêm hè dưới nguyệt,
Nụ cười buồn lay động ánh trăng sao.
Xa nằm mộ, chúng ta cưỡng đại hệt,
Để yêu tà về khóc dưới non cao.

Hồn Vệ Nữ lạc loài bên cửa huyết,
Xuân bi thương — ôi má thắm, môi đào!
Bồn mùa trăng vào một hội chiêm bao,
Trong giấc ngủ đắm mùi hương phấn lạ.
Xa tục phờ, đây bức tranh thần họa,
Lẩn sâu, vui, ai nhớ tuổi sông hồ?
Ta biên hình, thoát khỏi trái tim xưa,
Quên tâm sự, chắc đau lòng cõi Đâu?
Đêm huyền diệu mênh mông hồi thể chắt,
Dựng Mê Cung, ta bắc dịp phù kiêu.
Lửa tình cầu bưng cặp mắt cô liêu,
Nhịp máu động kiếp vô thường hiu hắt.
Này Biển Giác : mây trời nghiêm nét mặt,
Cây Từ Bi hiện đóa Ác Hoa đầu. -
Hồn gặp Hồn, ai biết thiện căn đâu?
Xuân phương thảo cũng như Xuân tùng bách.
Xin Thần Nữ tin lòng tôi trinh bạch,

Đốt kỳ thư còn mộng nét văn khôi.
Giữa hư không tìm lại vết chân Người,
Ôi xứ Đạo có bao mùa tình tự?

Trong bản hát thiêng
Của bảy Thanh Nữ,
Có ai về ngự
Giữa lòng thuyền duyên?
Trong mộng trần duyên
Của hồn thiên cổ,
Có ai vào ngủ
Một giấc cô miên?
Trời ơi! đây nguyệt vô biên
Trong lòng người đẹp nằm quên dưới mớ!
Ta cười suốt một trang thơ,
Gặp hồn em đó còn ngờ yêu ma.
Giáng Tiên đâu? Thề kỹ gian tà,
Dạo chơi bình địa tường qua hải tảo.
Đi đi, cho hết dương trần,
Ngày mai tìm bóng Tử Thần mà yêu!

Cầu hôn

Đây chiều thơ lá lướt,
Khúc cầu hôn lạc âm,
Tôi nhớ điệu phong cầm
Dẫn lời lên cao vút.
Đây là trang tuyết bút,
Xin mời Nàng giáng lâm.

Hôn ơi! Hôn tình giặc thần,
Đêm nay lạc xuống dương trần mà vui.
Nghìn yêu ma chen bước cõi Luân Hồi,
Nhìn nghiêng mặt đất thầy trời hiển linh.
Giữa đêm đời sẽ hồi sinh.
Nhân gian hát khúc vong tình lên non.
Đôi ta vào hội oan hôn,
Âm dương tái hợp —
Ồ! đây là cuộc tân hôn dị kỳ!
Nguyệt hoa mặc áo huyền vi,
Màu nghệ thường đỏ — trời ơi! xiêm y
biên hình!
Tôi van lơn bấy nhạc nữ đồng trinh:
Đừng cao giọng hát — Hôn các em lạc
tình anh bôn trời!

Đừng cho thể chắt phục hồi,
Đừng cho tôi khóc, tôi cười vì điên!

Giờ lâm chung ảo diệu,
Ta cầm giấy lương duyên.
Ai soi đời niên thiếu?
Trăng! kia trăng ảo huyền!
Nghìn năm sáu chưa yên,
Bóng cô nàng yếu diệu
Lướt qua mộ thánh hiền.
Về đâu dáng xe tiên
Khuất sau nhà Thái Miếu?
Cờ hôn phấp phới lên!

Qua xứ ma sáu, ta mắt trí,
Thieu đi tập sách vẽ hoa nguyên!
Trời ơi! Trời ơi! làn tử khí!
Lạc lũng hương thắm đóa Bạch Liên.

Thoát duyên trần cấu

NÀY nghe lời nói không tình,
Nghe thanh âm nhạc mặt hình mộng xưa,
Thương ôi! Thơ lạc hồn phong nhã,
Ta đi gọi bóng ma sâu trong núi hoang vu.
Diệu Thư nàng hỡi! Diệu Thư!

Xuân ai hương lửa?

Hết Xuân bài hát tương tư lạc loài.
Mộng viết lên từng bản điều tang dãi,
Lời văn thư kinh dị — Nghệ Thuật cười
một tiếng bi ai.

Dáng thơ ơi! đây cung cầm tuyền đài,
Thơ tử sinh gào khóc
Ta hòa táng Thiên Tài trước mộ Giai Nhân,
Đứng lên thôi! từ biệt tượng linh thần.
Hãy phá tan khúc nhạc đêm Tấn —
đốt tập thơ yêu.

Giết đi hồn nguyệt hoa chiều,
Giết đi cả giáng diễm kiều của Xuân.
Âm dương chẳng hội Châu Trần,
Xin lòng trút áo thanh tân cho đời.
Giả hôn ta, người gái gió giăng ơi!
Nhân gian chết yếu em cười với ai?

Nghìn năm chưa thoát cơn mê hoảng
Ta thác sinh vào ngọn hải đăng.
Hỏi bao quần đảo vừa ly tán?
Trần tục là đâu? hỡi đất bằng!

IV

MÊ HỒN

